

CHR. E. KLEIST.

DIN « PRIMĂVARĂ »

Primiți-mă, umbrelor sfinte, lăcașe de blinde extase,
 Voi, bolte mărețe de umbre, de 'nchise dorminde-adicri,
 Voi, țări la poeți solitari li-ați rupt perdeaua de mine
 Și în seninul Olimp li-ați deschis portale azure,
 Eroii și zei de-ați văzut! Primiți-mă și'nima 'mpleți-mi
 Cu dulce tristeță și tihnă! — O, dacă cursul vieții mele,
 Din stînci izvorit, s'ar scurge-acum în văile voastre! —
 Pe căi nocturne mă duceți la tronul splendid al virtuții,
 Ce 'n juru-î așterne lumină, ca să deștept și ecoul
 Spre slava trezitei naturi! Iar, voi, zîmbitoare finațe,
 Voi, văi sădite cu rose, voi, labirinte de riuri,
 Vă 'nghit voluptatea cu-al vostru răsufu de balsam.
 Trezindu-v' Aurora, o beați cu a ei purpură.
 Întins la umbră, cat bucuria, pe coarde de aur
 S'o cînt: ea 'n al vostru sin locuiește! — Treziți-mi gîndirea,
 Ca notele mele să umple pămîntul. Și ele să fie
 Precum e-al zefirului freamăt, ce-acuma sărută
 Viorele, și ele să fie precum e-al apelor mîrmur.
 Pe norii de aur căzut-a din cer Primăvara,
 Și are-o cunună de tulpe și crini. Țîșnesc din sinu-î
 Și roaie de lapte teluric. Prin munți trezitu-s'a neaua
 Și, fuga, alunecă 'n jos spre gropile 'nlate de apă,
 În care, cu pocnet uscat ciocnindu-se 'n frunte
 Mormane de ghiță, se luptă să spargă zăgazul,
 Și apa biruie malul: înneacă pădurea, finațul
 Și cîmpul....

I. E. OLTEAN.

ÎN AJUNUL GRĂCIUNULUI¹.

Lîngă bisericuța veche, pe marginea dreaptă a girlei, ce-
 curge prin mijlocul satului, e o casă bătrîneasă, cu trepte-
 puține, cu sală 'ngustă și cu cerdac de-asupra gîrliciului.

Poarta mare, cu acoperiș de șindrili și cu flori și litere pe-
 stilpii groși, scîrțîie din cînd în cînd lung și tare, ca și cum-

¹ Cu toată lipsa de natural a subiectului și exagerarea tonului în expri-
 marea unor sentimente firești, tipărim această schiță pentru scenele frumoase
 ce cuprinde și caracteristicul graiului popular. — N. I.